Helbest

Serpêhatiya min bi xwendina hestên helbestvan Ismaîl Ehmed û hewla ku helbestên wî bi zimanê kurdî bên xwendin di bawerîya min de giring e û dibe piştgiriyek e berçav ji kesên kurd yên ku bi zimanên din ji bilê kurdî dinivîsin. Ango wergera min ji erebî li kurdî bangek e niştimanî ye ji bo nifşên me bi zimanê xwe me bixwînin.

Rêber Hebûn

01.01.2022

Ismaîl Ehmed Evîn kernevalek e xwedayî ye wergerandin: Rêber Hebûn

Ismaîl Ehmed

Evîn

kernevalek e xwedayî ye

* Wergerandin: Rêber Hebûn

hijmara xelekê 90

Evîn kernevaleke xwedayî ye
Helbest

-Pirtûk : Evîn Kernevalek e xwedayî ye
-Nivîskar : Ismaîl Ehmed
- Helbest
-Wergerandin ji erebî û çêkirina bergê: Rêber Hebûn

hemî maf ji nivîskar re parastî ye

-hijmara çapê : 90
- dîroka çapê : 05.01.2022

https://reberhebun.wordpress.com/

Ismaîl Ehmed

Evîn Kernevalek e xwedayî ye

Helbest

***wergerandin ji erebî:**
Rêber Hebûn

Evîn kernevalek e xwedayî ye- Ismaîl Ehmed- wergerandin: Rêber Hebûn- Helbest

Evîn kernevalek e xwedayî ye
ronahî têde ji ezmên ve li ser dilên evîndaran de dikeve.
Bi wê dînbûn û evîna xwe yên serdemî ji hezkirî re dijîn.
Wisa jiyan dibe kernevalek e ji evînê re bi pîrozbahiyek e xwedayî navnîşana wê:
evîn nîşana jiyanê ye û pîrozbahiya wê ye.
Ismaîl

Diyarî

ji wan giyanên yên min hîştin ku ez bi jor ve di ezmanê evînê, dildarî û dînbûnê de bifirim, carekê bi şadî û bi azariya bîrêkirinê û xwatirxwestinê caran û caran.
Ji kesên yên bi rastî min ji wana hezkir û min ji dil hezikirin û heta niha.
Ji giyanê bavê min e pakrewan re (Imer),xwedê gora wî xweşke, ew timî jîdera hêza min bû di jiyanê de.
Ji diya min e tenik (Edle) re, ya bê wê min nikarîbû ez berdewam û berxwe bidim.
Ji hersê zarokên min re Elend, Alîn û Alav yên dil û giyan û jiyana min desteser kirin.
ji hevjîna min e giranbuha re Emîne a ku me bi hevdû re her tiştî parvekiribû di jiyanê de heta peyv jî.
Ji we re hemiyan xweşewîst û hezkiriyên min e xwendevan , ez vê berhema dilnizm diyarî we dikim, ji ber hûn çavkaniya yekem in ji hizr û afirandinê .
Ji we hez dikim..

Ismaîl Imer Ehmed

pêşgotin

Berî hinek çerxan helbestvanê romanî yê kevin gotibû : çêdibe ku heyv ji ezmên bê daxistin bi hevokek e ristkirî..! ev helbesta pêwîstiyê ye, bê em zanibin çima, ev jî Ferensiyê bedew Can Kuktû gotibû.
Wisa ez bi Ismaîlê şagirt û heval matmayî bûm, kurê Kobanî û ji Şêranê û ji heriya Hedato a yekem min dîtibû, ew mirnişîna cinawirê helbestê derbas kir , wisa zelal û di rêyên wê ya tije hurikên camên şikestî de dimeşe, bê ku guh bide birîn û xwînên yên ji lingê wî derketibûn.
Ew birîn dibin êşek e bi kêf, dibin xweşiya zimanekî helbestî bedewtir û carne û carne jî wisa normal û xweş xuya dikin, lêbelê ligel pir rastî,zîrekî û saw xuya dike lezok, ji ber penaberî û bêhêviya heyînî pir ji xweşiya demê diyarî wî nake, ji bo ku birame û bi kûrahî ew rêbaza ciwaniyê, hestên wê yên li ser agireke gur de dikele, mezintir e ji pêkanîbûnên wanî derbirînî..
di helbestên wî de pir dîmen zindî dibin, tenê bîr di hawara wî de tên di kelakela koçberiya wî de.
Kobanî,yar xwezî, bêhêvî ,bendeman , xewin û bihna zeyzefûnê, hewil dide ku laşên xwe bi serve hevdû bide, kenê wî ya yekem berve evîniyê, berve straneke windabûyî, berve welatekî li paş eynikan de dijî, helbesta wî wek ku dibêje: nîva wê li vir e û nîva wê ya din li ser stûnên hesretan de daleqandî maye.
di helbestên wî de xemên wî yên taybet bi cih dibin, xweya wî ya bi rehnî û herwiha welat jî bi cih dibe, bi şêweyekî tenê em têde dikarin bêjin çendîn tu bedewî Ismaîl.

Evîn kernevalek e xwedayî ye- Ismaîl Ehmed- wergerandin: Rêber Hebûn- Helbest

Ey kurê hemî aliyên yên di te de dijîn.
Ey kurê elfebaya evîn , şeydabûn û bajarê tî li ser kenarê welatekî birîndar de ku li ser afirandinê asê maye.
Kurdistan ew destana a ku bi xwîn û agir afirî, Şêx Seîd, Qazî Mihemed, Barzanî û Leyla Qasim.
Ew bihna baxê xwîna şehîdan bihin dike.
Şehîdên Kobanî û evîna wanî yê bi axê xemilî, Ismaîl qurtek e tal e ji evînê ,berz dibe, xemgîn dibe, henaseberdan dibe û bi evîna xwe li kêlek xwedê bilind dibe û li wir wê axaftina xweş bibin wek ku ew dibêje.
Ismaîl metirsîdar e, dildar e, teşqelciye, hêrsdar e, te nahêle ku tu bihna xwe berdî wek ku di qerebalixê de bibêje ji xwendevan re helbest a min e û ev cîhan hemî a we ye.

Hisên Mihemed Elî

Keça sibê

Keça roniyê
min dixwe
bi xweşiyek e windayî
wek ewrek e li ser kenarên bendemanê
bicihbûye.
Min diêşîne
wek tariyekê
bi xwe dikare
min berçav dike
û di dema baranê de
min tîne bîra xwe
ji xemê xwe şerm dike
û min vedigerîne zelaliya hemdemî
cih bi gotinên şehnaz
û maçên şehnaz
û ewrên baranê
dagirtî ne
roniya kesk di pencereyê de
wê hevdîtins me derengî nexe
û fiskîniya peyalan
ji hundirê kezebê
tu keça hemî şevbûhêrkanî
û hemî sibehanî
ez kole me
di vê rawestgehê de

û find ne rûxirab in
ji evînê re dibûn elfebayekê
wê nepeniyên wê nikaribe veke
di tovê jiyanê de
ji roniya çavên te de di her sibehê de
ji te hez dikim

Di aliyek e din de

Di aliyek e din de
ji felekek e kêm
min te weke xewinekê şêwe kiribû
li ser lêvên gulan de
min te weke gewherekê
li ser dîwarên hêviyê dîtibû
te jiyana min nemir kiribû
giyana wê li ber rehniyê de
ber bi çepê berve pêşveçûnê
û berve rastê berve şadiyê
li ser germbûna destên te
berî ketina wê di tengala evînê de
hêrsdar im mest im
û di cihê perestbûnê de
ez lehî me
kêr in di berbanga dilan de derbasbûn
peyv û peyv…
li vir ez gazinda sihwaneke ne diyar dikim
dema finda dil di nav destên te yên
ên bi xwîna kesk xemilîbûn vemirî
mîna bêbextiya kujer.
Wek dînekî ez digerim
li ser cadeya peyvan
û li vir ez bîranîneke winda dikolim
li paş rojekê ne hatiye hilat.

Rû û ewrekê

Li ser riwê wê de
ew ewreke barandî bû
û volkanekî ji peyvan bû
li ser sînga min de ye
li bendê roniya çirûsîna wê ye
ta ku biteqe
min li ser gelek ramanbûnan dixwend
û min jêre ji her ewrekî sirûdekî li ser rêbazên sofiyan
û laveyên wan çêkiribû
min jêre ji giyanê xwe re peyalekî dagirtibû
ji derveyî barana hêsiran
lêbelê wisa ma
li benda buhareke din
dibe ku heta salek an deh salan be
an çerxekî ji şîrovekirin û zehmetiyê be
û li ser gava bîrêkirinê de di hundirê xwekuştinê
ezê li bendê volkana wê ya dijwar bim
ji hemî hevokên dînbûnê
tenê ew wê bû
wê bimîne agirekê di pûşê de
ji te hez dikim
tevî dirêjbûna ceng û agirdanê
tevî yaseyên fêlbazî û siyasetê

ezê te navnîşaneke kesk li ser hemî yaseyan de binivîsim
tenê hindikekî em bêdeng bin
belkî ew keser bi dawî bibe

Berve bê

Berve bê kena min e yekem diçe
berve avek e birîndar
berve evînê
berve straneke windabûyî
li ser lêvên derbasbûyan
berve welatekî li paş
di eynikan de dijî
paş bendemanê
paş xewinek e bi dilekî birîndar
şehîd ketî
û bêdengiyek e ji gêjbûnê derketî
li cem çargoşeyên rêvebirinê
ji gulan vala bûye
li vir buhar û dilê kesk û zeytûnê
li vir hezkiriyên min in
li ser ropela te yê sipî de
rêwî diçin
ligel hêviyeke bi peyvan nûgîhayî ye
li xewinekê bi xweziyan ve ronî bûye
û keçkaniyekê di navbera dihû û îro de
windabûye
ezê bi te   biqedeim
tevî lehî û gircirê
tevî genima belavbûyî li ser davekên heftem de
tevî xeinqandinê
tevî ewê xendiqî
ji ber tu ê ji min re tablûyek e gulgulî de nîgar dikî
li ser cejina evînê hatiye danîn
ta ku ez wînim di bîr

ku ez hînê dijîm
ji te hez dikim

Ji min dipirse

Ji min dipirse
û di tengalê wê de hezar pirs maye
kanî ew xweda?
Min xwendin dide
eyazek e ji evîna wê
û ji bêdengiya wê hêrsekê
li jorî mîna meyekê derbas dibe
û nalîn mîna dengbêjiyekê pêxweş tê
kanî ew xweda?
Digot : û li ser sînga xwe xistibû
deryayekê diyar dibû
ji nêfka malzarokan
û girî û girî
kanî ew xweda
ewr xwe mijand
ji xewina wê keserekê
û di deştê de
hol tîrêj dan
hesret û razîkirin
ji min pirs dike
û di gewriyê wê de
şahiya pêxemberan mirîbû
û hertimî dibêje
kanî ew xweda?
Ji awirê xewinekê
robarên wê rabûn
û rojhilat ji zelaliya helbestê

di çavên wê de strand
buharek xwe nêzî henasan teva dikir
li ser axê
û tîrêjeke ku ji dilê demê armanca xwe distîne
û her timî dipirse
kanî ew xweda?

Gustîlkekê û qetek caw

Di destên min de gustîlkek e
û qetek caw e
bê reng e
û bê bost e
ew gustîlka bi rengekî sermedî ye
bostê wê mîna rokê ye
dema diya min li ser wêranbûna malê me yê li kobanî digrî
rengê xwe û çirûsîna xwe yê wek rokê
bi carekê winda dibe
û dema ez birîna xwe digrim
bi qetek caw ez disekinînim
têde bihna kobanî ezber dikim
û birîna min bisekine
bermayên êşê li ser maseya bîranînan
dimîna xwînçûyî
heta ku ez carek e din te bibînim.
Bi helbestên xwe li ber guhê min
tu dibêjî
û ez jî bi te xewin dibim
de were
bila qetek caw di konên penaberan de
li ser sînora welêt de
me bicivîne
bila em bi gustîlkekê bên girêdan

li ser kevîka xewinekê
wê hema pêkbihata.

Xwîna min

Xwîna min pirtûkek e reş e
û zimanê min   neqşeyek e agirî ye
û welatekî li ser kevîkekê ye
birînek e hemdemî ye
û qêrîn dirêj dibe
û qêrîn dirêj dibe
ez kîme
ez kîme
û hêsir di çavan de digrîn
û ez jî digrîm
li ser xwîna min e hatiye rijandin
bi zorê
bêdengiya min piştî qêrînê bû stran
bû helbest
bû qeyran
em bin sihwanê wê hezar carî dimrin
û pirs dimîne ez kî me
û çima ez
û welat di gewriya helbestê de dimre.
Di her carê
piştre ez
herzar carî
û roj bi me derbas dibin
û xwîna reş neqede
û ne ez jî

û ne ew êşa bi lanet
di xwîna min de
dema ez dimrim.

Bendeman

Bi heft ziman û darekê
li hêviya temam
û li ser xewina geliyan
li benda te mam
û li ser dengên çivîkan
ew henaseberdan êşa wî zuha bû
û awaza dilsaziyê gurgana wî heliya
li benda te mam
dema rehnî tenahiya xwe vêxistibûn
û biyaniya xwe berve rehniyê
û rengên wê yên rengîn li ser nalîna davekê
li benda te mam
û li benda te mam
salên mirin û aramiyê
û awaz li ser hêsirên êşan de dixwîne
di xurtaniya ava zelel de.
Ez li benda sîpera te mam
dema bilindiyan difirînê
û bilindî rêya nemiriyê dixemilîne
û li benda te mam
li ciha ku
ku evînê
ku buharê
lêbelê…
te fermana yazdan têkbir
û tu nehatî
û ez wê kêlîkê mirim û heta niha..

xwe di nerîna xwe de rast bike

Di nerîna xwe de wek çirayek
û çeng û geliyekê rast bike
û li ser xêzan de
tariyê bi kelecan bike
deng digrîn
û li ser min de wek gerestêrkêkê
bi kel û girî bibare
bi meyê min   ve serxweş bibe
xwezî ku dil têr evîn biba
li ser dildariyê
di her şevekê mijolbûyî de digrîm
li ser dînîtiyan de digrîm
wê çawa piştî êş û zorê rastî te ez bêm
xwezî girî min mest kiriba
xwezî qêrîn û nalîna min
di goran de
jê yarê re bibana aheng.

Evîna kevinbûyî

Bi evîna kevinbûyî
em sond dixun
û dema nimêja berbangê dikin
li ser peyalan de ..
baxê yasmînê diweşînin
di her evînê de
em silavan li ser sêwî û belengaz dikin
ey dîlberê
ey rêya dilsoz
were em nimêjê
ji evînadaran re bikin
lava ji bo wan rengê çirayan dide deryayê
were em meya rojîgirtiyan
vêxin
ji te hez dikim

Ji te hez dikim û bêhtir

Min wisa bê heyîna rokê nekuj e
ji ber ku li ser her gorekî biyan de
hezar stran ji deryayên heftan ve peyda dibe
û li wir jî
sirûda şevê ji giyanên me yên nemir e
bi tewandinê awaza jiyanê distre
emê li vir rizgar bibin
û li vir
wê kobanî bêhtir bijî
û li vir jî
ezê girnijîna xwe ya penaber li ser gorên çîrokan de xêz bikim
de were destê min ramûs e
berî tu min bikujî
ey penaberê şeytanî
di reşiyê nebûyînê de
hemî rê di çavên te de
ji dilê min re
vekirî ne
û di çavên min de aram in
wê ji nû ve hilat bibin.

Narvînekê riwê min desdan dike

Narvînekê riwê min qest dike
birînên derbasbûyî ne
sirûd in an girêdana bîranînan in
di pêla pazdayî de
ewê xwe bi ser te dirêj dike vehesî ye
li ser rêyên destpêkê de
şiyar dimîne
ez nalînê nagrim
wê dibînim
distre
û li vir tu yî
yê deriyê êvarê dide
bazdayî
ey nediyar ji şiyarbûna min ve
ji te re rêyên min in asê
li ser yek rêyî nere
paş ewrekê tarî
dibe ku di dîmenê de
bê êş be
cihê xwe di dilê min de bigre.

Dem şkest

Dem şkest dema tu çûyî
dem şkest li ser feleka genî
nimêja xwe bê reweşt
ditirsyabû pêkbaniya
û dem şkest
dem hêsir herdû kuştin
û rok bi aramî çû ava
dem şkest
bê ku em wate
an reng nîşan bidin
aram bû
biderbekê rabû
pişt re raza
bê bendeman
û dawî
ew evîna yê mirov sax û mirî dike
dem ji xwe re nemiribû
û teng jî dereng strandin
û ne welat jî
xwe tevlî hembêza westiyan dikir
ji bilî min
hêdî be
ew narvîn e!

Çivîkvedana evîndarekê

li wir
li cihê ku tu têde dimînî
û zimanê me yê çûyî ji peyvan
leylana evîna te ji wir de
peywendî bi min re dikir
û çiyayê xwe bi rengê çavên te pêçandine
tiliyên te ji heyvê re
bedewbûnên hevokan
di odeya helbestê de saz kirin e
gulek e sor bi rengê xwînê
birînên xwe nebûn
zuha nebûn
xwinekê wek e bilbilan çivîk nedan
di ezmanê cih û waran
û zarokekî ji pêsîrê jiyanê nemêt
tu welatê minî
welatê min
bi hemî aliyan bi te de
dijîm
li wir tu yî
ziman û kenên min
sirûd û maçê min
û deziyên rehniyê
li ser lêvên bîranînan
û li wir jî
tu giyanê min î
û darekê bi çil awazanî
tu li wir î

li benda min be
li cihê ku têde hevdîtin
û soza me bû
ji te hez dikim

Bi te diramim

Bi te diramim
mîna şuşeyek e bihin
li ser lêvê hêviyê dihele
wek e bedewekê
li ser vedenga xweziyan de diraze
xewinên min bi te re sema dikirin
di nav nermiya evîndarekî
lehiyê bîranînan di bîr tînim
bi peyalek e şeydabûn
û bidawîanîna helbestekê
şev çavên xwe girtibûn
û bendeman bûn e mîrnîşînên hêsiran
û hinek ji dîmena keskesorê

Girî

Girî dirêj bû
şeva buhirtî
û qêrîn jî
nivîn bi zimanê hembêzkirinê husteye
hinek ji baranê bes dike ku em xeydê xwe rakin
di malzarokên elfebayê me yê koçber
rêyên xwar
zengelorên rêwiyan
û jihevketina peyvê
em bi avekê bindest in
ji sêwirê evîndrekî netewperest
li ser piştê stranekê
ezman bi ken e
di van kêlîkan de
û ez li ser dengê xweziyan de
parsê maçek e dîn dikim
ji welatekî têde tozên şkestinê bi cih bûye
girî xemilî ye
bi hatina te berve rokê ve
de were em li avê ku ji rehiya bîranînan de tê bigerin
yara min
ez naxwazim bê bihane bimrim
tenê em xwe ji maçeke windabûyî re bitewînin
di navbera du eniyên ji çarenûsa hevbeş

Çar sîper

çar sîper di ezmên de
di vê şevê de firîn
li şehnzaiya xwe ya winda digeriyan
di navbera davekên heftemîn
û sêwira windayî
di xewina min e qutkirî
narvîneke jihevketî
li ser balkona çîrokan
xweziyên zelal
stranên rojhilatî
rêwî diçin
di kûrahiyên helbestê de
li ser kevîkên giravê
li bendê dimînim
awazek e ji deryayên heftemîn tê
û ji davekên heftemîn
li benda hêviyekê nû dimînim
li ser maseya narvînê
li benda gemiyek e fînîqî dimînim
li ser kenaran de radiweste
bê ku bihna koçberan rake
ez li bendê xewinekê dimînim
di navbera xalên derbasbûnê
û cadeyên stranan de
windayî maye.
Bi peyvên ku ji dîrokê re
ji xwe hatin e nivîsîn
bi navê te buhaya min
li benda hêviyek e ronî dimînim

ta ku vegerim welêt
li ser zendê xwe sîmfoniya bîrêkirinê radikim
û jê re rojbûneke nû di hinavê gerdûnê de bukînan dikim
ji helbesteke wê
ku derbaskeran li ser guwdehê min de
danîbûn
heta kevîkek e din ji rojê
dibe ku hemî qumplo
diyar bibin
û dil ji nû ve şîn bibe.

Kobanî û ez

Kobanî mîrnîşîna min e baş e
keça rojê ye
li ser riwên jiyanê
bi awazek e rojhilatî xwînbûyî
hatiye rêzgirtin
bi me hemiyan tê
ji tiliyên wê
nalîna Reşîd Sofî
û Miço Kendeş
û Baqî Xidû tê
û keça wî ya bexçevan
yê ez sotandibûm
û peyvê wê û dînbûna pêşveçûnê
li ser deşta narvînek e ketî
û min gelek dikuje
Kobanî..
were ji kûrahiya xwinên me carek e din
ez mîna te me
tu mîna minî
li paş sînora welatekî
di berbanga helbestekê de
bi cih bûye
bang li me dike bi tîpan
û di dilê min e belav dike
hezarên ji deryayên bîrêkirin û azariyê
Kobanî tu ez im
û hemî kernevalan piştî te diçin..

Ji ku tu hatîrêz

Tu ji ku hatîrêz
û li kuve tu diqedî
berbanga te tariye
û sînga te agir e
û helbesta te ji kûrahiya deryayê ve derketiye
ta ku bimîne bîranîn
li ser laşên me yî şewitî
tu ew felekê nerize
û berbang nehatî hilat dimîne
û helbest dimîne
li ber guhên nifşan
û lehî kokê perweran di feleka zîro de radike
û tu ji min hatîrêz
ta ku tu demek e dirêj bimînî
dengê xwe ji bê û volkanê re nimz bike
gewrbûna dîrokî bi dawî nabe
li cem xalek e reş
bi nan û gengazan kil bûye
dema serdema me bimîne serdema nemiriyê
tu li vir î
taku tu pirsgirêka me
di kûrahiya jiyanê de binivîsî
ta ku nifş beşbir bikin
û ji nîveheyvê re pêlan bişîne
û tîrêja rehniya xwe ya cihan ji dilên me re bişîne
û hilatbûna elendê bike ji me re mizgînî
piştî dirêjî bendemanê
û helbest bibe stran
û me fêrî wateya azadiyê bike.

Vedengên êşê

Gelek in ew pencereyên girtî
di riwê rokê de di warên min
fereh in eww rêyên di navbera welêt
û ew welatê yê me
di kûrahiyên xwe de
dema dûrketinê rahijtibû
xemgîn e ew dayika yê rehjenên dilê xwe
bi nûçeyê pêlê pîvan dibû
ewê ku giyana xwe
li ser lepên nalînê hilgirtibû
ew bedew e
dema nameyên min bêdeng dixwîne
û ew dawîpeyv pîvanbûyî ye
li ser deryaya bîrêkirinê
biyan im ez
di navbera welêt û warên bêdengî û pencereyên asêkirî
ne ba di hundir de ye
ne roj
û ne ez

Penaber

Kurd im
sindûqa jiyana xwe dirajim
li ser milên xwe ve
û bar dikim
li rok, av û bê digerim
ta ku ez çirûsîna germahiyekê bi dest xwe xînim
ji buxçeyên sirûştê
ta ku ez hindek kêlîkan
di hembêza azadiyê de bijîm
sondekê ji derveyî bask û têlan ve dûbare dikim
di welatekî de
ji min re navnîşanek e nû dinivîse
ta ez navê xwe ji windabûnê biparêzim
paş perdeya dînbûnê diçim
diçim li aramiyê
ji zimanê binemalan êzingekî ji hêza xwe çêdikim
û derbas dibim
paş cihên mizgîniyê
û sihên buharê
ji genimê çeman ve
ez tîpên nû çêdikim
di deryaya peyvan de çedikim
û bar dikim
ji evîndaran re helbestan dinivîsim
ji wan re di destpêka elendê de ji derveyî zimanê sînordar
tê xwendin
bîrêkirinên me tarûmarkirî ne
di feleka talîzok û xwebîniyê
û lehî ji girnijînên tenahî û devavêtinê tên

ez yê ku timî bar dike
paş perdeyek e dîn
paş zivistanekî xemgîn
paş narvînek e qayim
ji barkirina xwe
ropelan diafirînim
têde hestên xwe yên binaxkirî dinivîsim
helbestekê bi zimanê tunebûnê .
Û payî li ser çarenûsa xwe bêdeng dimînim
û biyanî li ser çavên min bi serdikeve
û diraze
di deryayê xewin û peyvan de.

Li vir

Li vir
malekî gundî ye
jibîrbûyî ye li ser kevîkên felekek e
derbasbûyî de
û li wir darek e tazî
bê nav û bê sih e
û bê berhem e
li wir jî ji aliyek e din ve
girekî biçûk e
li dor wê de bermayên felekê kom dibin
çengên wê şikestin
li der bilindiyên bêhêviyê de
û ji paş wê ve
şikeftek e aram heye
bi tirs , efsan û dînbûnê
ez naxwazim niha wê bînim ziman
ji ber ku keça min hîn bi şîr e
û ez hînê lê digerim
li cîgehekî aram
di vê malê de
perwînek e bitenê
li bendê çi mîvanî ye
an çi serdanê ye
an çi dînî ye li jiyanekê digere
vala ji dazên hezkiriyan
wek min
di ezmanê min de car caran şêwe dike
û li paş û pêşê min de
wêneyên bi ken şêwe dike

ji min re tiştê maye berz dike
germahiyên hevdîtinê min
tîne bîra min ew xewindarê
bi pirtûk û regezên min
û jiyana min ê yên ez nejiyam e
ceng, tirs û gefxwarinê
û maçên fetisî
ji riwên wê yên civilî
bi hovîtiya kesên yên jiyana me bi rêve birin
li gor elfebayekê
têde nîşan nîne
wîne bîra min
ku ez bi navê xwe dijîm

Ne kes

Ne kes tehlî damin
an di sîngê min de
volkanek e sar veda
ji bilî ew kesê ku ji min re got
tu ez im
û ez pê bawer bûm
dema ez ne tiştek bûm
û ne ew ez bûm
felek zîvirî
û bingeh hêdîka berz bû
her kilekî di çavan de ez bûm
hêdîka hate xwarê
her hêsirekî di çavan de ez im
ey xwedanê xatir
tu ne ez im
tu ne şikestî yî
lêbelê tu bi hembêzkirinê ketî
tu ew lawazî û porsipîbûnî
bedew be rojekê
ne bêhiş be
ez li vir im û ezê bi evîn û dil
bilind bimînim
bedew û perwer
bê zor û zehmetî
evîn bilindiye
li jor vêlbaziye
wê ezê hertim dengê maf im
û dilekî dagirtî jiyan bim

tevlî kêrlêdanan
wekî xwe ezê berz bim

Çima

Çima min ji te re digot
ji te hez dikim
û hemî keser li dor me rawestiyan
û demsal bi dawî nebû
çima min ji te re digot ji te hez dikim
û ez dizanim
ku gerdûn li ser kevîka pîzotekî saxlem e
dixwaze ji ezmên re navekî din be
û rengekî din be
min dizanibû
ku dilê te bindest e
û mest dibe
bi evînê bi şiyarbûn ezê bimînim
dijwartir davekên dil dixwaze
bi awazêkê ku
li ber deriyê dilê te her sibehê dikute
belkî ew dîna hew bigrî
ta zêdetir ji te hez bike

Bêriyê dike

Perdeya biskên xwe berdide
di her sibehê de
û jê re sirûda vegerê distire
ji dûr ve lê dinêre
paş pencereyên bendemanê
û di hembêza buharê de
dibîrtîne
şahiyê ligel eyazên wî
û evîna wî di dilê wê de her mezin dibe
dema ezman hêviya hevdîtinê dibarîne
ji eyaza giyanê maçek e nemir diniqişîne
li ser eniya bîrêkirinê
ew yarê heyî û nediyar e
tu ey perwer
ez bi te mezin dibim
wek zarokekî ji pêsîra dayikê xwe dimête
were ba min carek e din
ez ji berêvarê hez nakim
paş volkanên dûrbûnê
ji te hez dikim

Perde distirin

Min te baranekê binav kiribû
pencereya min şil dike
vê sibehê
û dema ez bi ken têm
ji sihwana dilekî hîn lêdide
min nas kiribû ku ew tawûsa bendewar
di wê şevê de
baskên xwe bi lavan fireh kiribû
ta ku riwê te bibîne
di çavên çemê
min ji zû ve xwe li ber ezmên gerand
di wê şevê de
dema ew perde di kêlîkekê de lerizîn
û min nas kir ku tu tê yî
yarê min

Ne ewr

Ne ewr
û ne zorî
û ne laveyên zordaran
serbilindî di me de dijî
û evîn jî
û li ser lêvên birînan
berken in
em rengê yê dixwazin
hez dikin
û welatekî xwe bilind dike
û giyanê şehîd
bi tilêliyan em erdê dikin şelt
û awaza evînê
di her cejinê de stran dikin
û zarokekî mîna bilbilekî şad distire
û keç ji nû ve xewinan dibînin
ne ceng me talan dike
û ne kole
û ne ji zordaran re
serdemek şehnaz heye
em şoreşek in
û şoreş welatek e
û welat evînek e
û tiştên ji bilî vê yekê
şîrov in
ji wî kesî re
li ser davekên evîna xwe awaz bi hêsinê dike stran
were em dîrokê xêz bikin
ezê pêşî navê te deynim

guh nede gurên birçî
û xemgîn nebe ji xemgîniya helbestê
were em ji welêt re bistirin
û ji evîn û dayika şehîd re tevî êş û keseran
em ji nû ve
bên vejîndan

çirûşkekê di buhara evînê de

Sibe wê rê xwar bibin
dar xwar dibin
reweştên şahiyê
laveyên buharê
av ji devê zarok
kenekî ji kevirê Sinînê
û deng beranberî êşê
xwar in
roniya êşan di giriyê helbestê de xwarin
tu xwarî
û dînbûn bi me di hemî aliyan de digere
ew jî xwar e
ew narvîna lanetbûyî
bihna te xwar e
xêza te ji peyvan xwar e
tîpa te xwar e
heta strana te yî ji kaniya bîrêkirinan
berve tîpên qubleyê xwar e
li cem nimêja perwînên li çûngê gulekê
ey elfebaya ya di ferhengên evînê
bicihbûye
hilma xwe ji mîkrobên min bibe
û bar bike
qurbanî di dola xweziyan de ketiye
û rohilatina hêviyan
ji çavên te ve qeyran e
dema zuhabûnê jî xwar e
wê tu di baxê nesrînî de rojekê bigerî

û ezê ji bilbilan re
stranên xwe yên xwar
bi bîrêkirina xwe yî xwar de
li ser hesreta evîna te yê serdemî û rast de
yara min
bistirîm

Dirêj e ev şev

Ev êvara dirêj e
ev êvar
cilê xwe bi riwê heyvê li min kiribû
û ev şeva kûr e bi şopên xwe
mîna meyek e kevinar
dikeve damarên min bi xweşî
tu ji xwîna min xwedayekî diafirîne
jiyan pêve rast dibe
bê ku pêwîstî bi pêxemberekî pêncem hebe
were em di vê rojê de sema bikin
kefen ji nû ve şewitî
û em hînê li ser zikên êşên xwe de dileyzin
bi keser û mestbûn heta nîvroyê.
Ne nimêjekî di şêniyan de
henasan saxlem dike
û ne ez jî
li ser hêviyê
sirûdên demê di dema sozdayê dibîrtînim
de were em bisririn
hîn dem di destpêka xwe de ye
û gor hîn ava nebûye..

Ew havîn bû

Ew havîn bû
û ew rê bû
me dibe li cem payiza peyvan
ev mirin bi lez dihele
û ev bendeman jî
fedokî ye ew sêva gîhayî hêdîka
ew rê bi lez e û ew dem jî
ji te hez dikim hêdîka
û hêdîka li benda te dimînim
bejinên peyvan
bûn e xwelîreng
û dengê qurşînan jî
ez ji meznayî me
piştî min biryar da
ku ez zimanên derbasbûyan
li ser dîwarê narvînê de bigrim
hêdîka li ser xwîn û komkûjiyan dinivîsim
û ez bihna hemî derbasbûyan dikim
piştî her kêlîka bêbextiyê
kujer hêlabû
paş zindanên şilîbûyî
nêvê helbestê li vir e
û nîvê xwe yê din li ser baranê ye
hesret û lehiya cih daleqandiye
ezê wê piştî pêl bi dawî bibe
û felek rast bibe
weşan bikim

Awaza dilsoziyê

Ji destên min e belavbûyî ve
maç û ken û kenê xwe stand
rengê xwînê ji riwê xwe ve
û bar kir
berî ramanbûnên rêyan
û ew berve ezê tê
pala xwe li ser kevîkê dabû
çemek e ji stranên sar dabû
kenê wê dema ez distirînim
min diêşînê
ji taxê me dem hemî biribû
û hemî deng navên wê bûn
dema berêvarê
ne pêl dinivîsin ez kî me
û na ba dizanin derbas bibin
dinav sirûdên narvînê
tenê ez yê min ji tehtên goran re
wateya dilsoziyê strand

Eynika çavan

**Di çavên te de ez erdmîgarî û daristanan dibînim
û refên ji çivîkan
li ser derbasgehên temamnebûyî keser berdidim
pêlên firişteyan
laveyên ezmanî sirûd dikim
li ser sînga zaroktiyeke xewinyar û ji geliyên wê
ez romana evînê çêj dikim
di nav tiliyan de dema nîvroyê
mîna dînekî
li dor bîranînan
dizivîre
ritmên dildariyê dikim balgih
dema eyaza dûrketinê
ji riwê te ve tê
li ser axa giyanê
peyvên evîna me yê binaybûyî distirînim
bi efsanên li ser dara zeyzefûnekê
çengên min xapandibû
sirûşt wê berz kiribû
û buharek e din û awarte anî
wek wê nebû di derbasgehên dîrokê
li vir şev ji nû ve bêdeng ma
guman neke ku ez dîn im
di bê de bê alê xeniqî me
tenê evîna me hate bîra min
û min laşên bîranînên xwe dabû hev
û sibe neyt dikim ku bar bikim**

Şêran ey rehjena min

(ji wê û jê re ye evîn û bîrêkirina min e bê dawî ye)

Du kevok ji rehniyê
û bahilkêşanekê
li ser sînga yar de
tu…

te min ji baxê axê xwe mêjand
hezkirin û xewin…

perwîn û gulên ji buhara te
mijangên min bi defîneyan dadigrin
ji bilindî û şadî

roja rêya me li cem te ye
dibe çira
dema rimên bîrêkirinê
li ser xirênên min de
di şevê de tên e xwarê

ji çavên te re ax libek kil e ji bilindiyên bîrêkirinan
ey kaniya a ku ji meqamên wê
bilbil û reng kêf dikirin
şêran ey rehjen û ramûsan û xelkên min
bi te roj bi şadî şiyar dibin
û balkona evînê
li ser riwên te
resenî û spasdarî
ne mêranî di te de sipî bû
û ne çavên mirovan razan

şadiya siberojê tu yî
û maça bendemanê

Destê min di destên te de

Destê min di destên te de
û qumên bîrêkirinê
min kwaş dikin
berve milên te
berve welatekî ne diyar
henasên derbasbûyan qest dike
li cem texta xirênê
berve maçekê
li serdangeha gewher û murcanan
destê min di destên te de
û taca destana me gulî bû
li ser seriyên parastî de
ritmên yên geliyan ji hesretê xwe
dikin e sirûd
û dilê min tê xwarê
li ser pêlên û şewitî
hêsir û omîda xwe yê sipî
paş çirayên laveyan
ew reftarên yên pirsgirêka xwe
di navbera ez û ez winda kir
û te ey rebenê xwînçûyî
min di navbera şewat û şewatekê de
tên e kuştin
ma rêyek î ji derbasbûnê re berve welêt ve
diçe heye?
Pala xwe dabû li ser tîpek e ji navê te
ji te hez dikim.

Di nav tênosên min de

Di nav tênosên min de
peyvên ji te re tenê ne
ji bilî te re naxwînim
ezê dema hevdîtina te
ji te re bixînim

ji kûrahiya van waran ve
xweziyên ev tîpan diteqin
û ew nalîn
hîn ê di nav çengan de
bedewtirîn sirûd distirînin
û ligel bîranînan ferhengekî ji hêviyê distirin
li ser destên narvînê
wisa biskên xewinê
û sîmfoniya roka çûyî paş rojbendên bendemanê de şîn dibin.
Eger tu hatî li cem vê bayê
yê derbasî asoyê rojejê dibe
ezê li ser stranên wê
awazan ji malzaroka evînê ve şêwe bikim
ew dîrok ti carî ne anîbû ziman
gotinên nêrgizê
ji maça te ya yekem e
min di gewherên gerdûna sermedî de xistin e
ez û te
windabûnek î ne temambûyî ne
ez û tu wekî narvîna dîn in

em xişman di buxçeyên genimê de çedikin
bi rengê tarî de avis in
û hiek ji şekir e
ez û tu
zimanê me bi seyr bû
valabû ji dadgehê
yê firişt e rêsandibû
bi tiliyên roniya wê ya xwedayî ye
bi diyarbûna me ji buhiştin xweda û geşepêdanê wê ye
ez û tu helbesteke nivîsandî ye
li ser qeraxên dilan de
zimanê wê ji girnijîna davekekê te
û awaza wê jji buharek e dev bi ken e
dema me bi hevdû re dibîne
em bi bilbilan re sema dikin
ligel rokek e din
di her rojê de yara min
ji te hez dikim

Tu ne li vir î

û dem bi me ve bi les derbas dibe
wek bayek î bi xwe re
çengê bêhêviyên me dixirxirîn e
heta dawiyê
û bi me ve bi lez diçe
ji çîrokek î heta yek e din ve
ji felekek e bê peyv û helbest ve
ji hizrên me ve gerdena elfebayê
gerdena jiyanê direvîn e
li sînga kêliyê dikute
wek ewrekî êvarî
baskên sêdarên xewinên me kwaş dike
berve kurtê ve
sibe xewinek e şikestî
û piştî siberojê
ez ne li vir im.

Evîn û şoreşekî

Eger rê li cem perestgehan be
wê min negihîne çavên te
ez wê narvînê naxwazim
ku sirûdan li ser gora min e belavbûyî de vir û li wir
li darbixîne
ew vedengên hatî
ji kûrahiya bêhêviyê
dibe ku moralê min wekî davekekê serjê bike
ev şev nimêjên xwe temam nake
ji bilî dema me a xweinên xwe
di warên çavên te yên xweşik de
lê yara min birjîne
li benda min bimîne
di dîtinek e nû
ezê ji şehîd re
navnîşanek e nû binivîsim
ta ku di nav hevokên duriwan de winda nebe
berî ku di elfebayên nepenî
û zeferanan de bikeve
de were em di rêyek e din ji perestgehek e din de biçin
dûrî stran û nalînan
dibe ku em cihek î ji nimêjê re
ji bo xwedayekî me bi dilovaniya xwe şad bike bibînin
piştî her evînekê
û piştî her şoreşekê
de were ey bilind çavê
hin hêvî heye
ji te hez dikim

Germahî di çavan de

Germbûna hêrsdar ji çavên te ve
nameyan rêdikin
û bîrêkirina sor mîna volkanekî ye

eyaza evîna te tê min
wek baxê xewin û lehî ye

ji çavên te niviştên hêrs e
kesera min bi heyecanê dikuje

ey jinek e ku awaza xweziya min dihelîne
bi azariya temena tarî
û bi derewan.

Genim qirikan badidin
li ber kanîka evîna te
û peravan

êdî dem hat
ku şehnaziya te min bibe
berve buhareke kesk û avaker ve

berve deştan
berve mêrg û geliyan

ey jina a ku di temenê te
mîna liban
rêwî dibe

mîna leylana birîndar û bi ahîn

de di cîgeha evînê de bike awaz
bê aramî
ev evîna me ye
û ev dînbûn e

û ev şeva
min ji te re wek dînekî diraje
ji bo nivişta evîna te
nimêj û aramî
ji te hez dikim bêhtirî çirûsîna çavan

Baran min dibe

Carne baran min dibe
li cem wan rêyên kujer

li cem dînbûna êşa hemdemî
paş nîşanên bîrêkirinê

dema her tişt diqede
dema her tişt xwe bi dawî kir

carne min bi ahînan şil dikir
û carne bi kevirên êşên sêwiyan wer dikir
di qurbaniyên biyanî û dûrketinê

çi ewr bû ewê min seyr kir
piştre di bîra êşên binaxbûyî de ketibû

ne mirin mezin dibe û ne ez..
tenê ez li benda tiştekî ji narvîna xwe me
paş daristanek e dişewite..

Mirinên du qubleyan

malik di çavên wê de namirin
û ne elfeba jî hebûnê dugrînin

nîva wê ji demê ye mîna gerestêrkekê ronî da
û nîva wê li ser xwelîdanka bîrêkirinê de heyî ye

ji   hinarikên wê de ewlehî û hebûn dadiket
û maç ji rûçikên wê ve bêdeng ma
pêşengtiya gerdûnê wek heyînekê dike

du kevok di destpêka buharê de bi mestbûn dikin qebqeb
di asoya xweziyên nasbûyî de

herdû sipî ne mîna gerestêrkekê di ezmana dil de bi xurtî
tên e xwarê stran û bîrêkirin

ji du maçan ve mirin tên
bi evînê bûn stûxwarî û noqbûn

ji me re ew êş sond bûn
bi sînoran ve teng bûn
lê dilberê hêdîke
eger felek giran kir li ser dilekî tûj de
ev mestbûna evînê ye
bi leşgeran naye tirsîn
me çand û nivîsan ew bergirî
mîna havînek
germahiya wê pîzot bû
çendîn hebûnek ê wêran kiribû

Rêwî

Rêwî me
di nav baxê henaseberdana te de
berve baxê jiyanê

tu bi tenê
hêviyê çêdikî
derveyî ew birînên yên di kurahiya welêt de
xwar bûn e
rê berve riwê te
encaman derbas dikirin
û şekirê ramûsanê
û vedenga xweziyan
di dengê kew de
were em bi dar re sema bigerînin
û stranan bûkînan bikin
were em li deriyê
rêyên lêbidin
û dîwarê nalînê bi davekê hilweşînin
were em li ser bê
xweziyên gul binivîsin
ji te re êmega dûrketî di vedenga narvînê
tu hîn dûr û rizgarkirî yî
li ser vîna awaz û dîmenan

were em dîrokê bidizin
û awazênn felekê birêkûpêk bikin
were em ji nû ve ji şevê bidizin
li vir findên bîrêkirinê
tenahiyê disojîne

ji min re û ji te re
hezar nimêj li ser xewina rêwîbûnê
ji bo te tenê
raziqî kevir paçe dike

Barkirin û tabloyekê

Ezê te mîna deziyekî nerm te nîgar bikim
tu mîna zarokiya min î
di nav êş û hêviyê de
di nav buxçeyên şîn û mêrgan

ezê fîstanekî qedîfe birêsînim
ji guhmasiyên bîrêkirin û heyvê
û şev dema bêriya min dike

ez te navnîşanekî ji dilxweşî û stêrkan ve
nîgar bikim
ezê bi gulên henarê ve bang bidim
dema bîrêkirin min reşkuj dike
li cem riwên te yên binefşî

ezê te sêvekê li ser maça êşê de nîgar dikim
windaye di nav hilma evînê
û kavila tenahiyê

wê tu min bînî bîra xwe wê demê
dema ew deziya neqşkirî
ji te dûrbikeve
di nav nalîn û nalînekê

di wê çaxê de ezê wê gavê qur bikim
wêranbûyî ye di nav şev û rojê de
di nav hêvî û êşê

û ji kurahiya tagirtinê û volkanê

ezê bar û hezkirinê xwe rakim
û bar bikim

Kefen wê bistire

ji her rehniyê ve
çîroka welatekî gunehên xwe veşartibû
di kadiza xweinekê de
pala xwe rojekê dabû
li ser dîwarê tîpekê
rojekê navê te dikir sirûd
xwe rast bike
li cem vê rehniyê ve
dibe ku ew kefen bistire

Ferînaz Xisrewî

Laşekî di valahiya damaran de
aramiyê ji rihên bêdengiyê ve dimije
û bi salên dirêj
ji şewatgehê xwînê re bahozê red dike
ji axa xewinyaran ve.
Ey şehîda nermîn
tu ji giyanên hezar firiştê ve derketî
dema tu hatî xwarê
bi ser xewinên windayan ve
ta ku tu finedekê
û hêsirekê vedî
û gelek ji xwezî û bangewaziyan
li welatekî li bendê dimîne
kî wê bistre li ser viyana xwe
Qazî Mihemed di gora xwe de
Ferînaz
ey şînê di perdeyên kabeyê
bi te bedewtirîn al tê
kurdistan buhişta te ya nemir e

Alanê Kurdî

Bi çûkê min netirse
negrî
nemire li ser balgiha mirovahiyê
ewan yên di kûrahiya xapandin û şikestinê de fetisî ne
pêl û stêrk
henaseberdanên xewina te berçav dikirin
ta ku tu berken bibî
te di di cinavê xwedê de xistin
ta ku dîmena te bibe
lekeyek şermîn li ser riwê mirovahiyê
ey   paktir ji hemî hêsiran
di razana te li ser aliyên bêhêviyê
te hemî dîmenên cîhanê kurtas kiribû
cîhan şilîbûyî û kovanbûyî
ezê ji bo te bi hêsir bim
heta ku ez sax im..

Ew kefen bû

Ew kefen bû
û dengekî bû
dema firişte ji kujtina wî qêriyan

ew girî bû
bi reng û nalînên bi êş
di gorên bêbextiyê de xeniqî bû
di azana nivîştê

ew zarokek bû
ferehê peyvan
ronîbûya pistepistan
bi rehnî ye
kêfa rokê ji tewandinê re ji bo wî tê
bi çar aliyên bê qubleyê

ew ez bûm
ewê mirî tam di gîhaya deryayê
bi hêrs û bi êş

ew bû û ez rojekê nebûn
piştî ew dilê binaxbûyî

Rehniya kesk

Li ser şanoya bîranînan
ji te re dinivîsim
helbestekê ji şînbûna çavan
û ropelekî ji rehniyê
jêre zaroktiy xwe bi ronî dikim
û bîrêkirina min
û demên çîrokan li ser dara rojan
were em bi xewinan re bi çil zimanî sema bigerînin
û yên din ji kefenan re bihêlin
hizrê me yê nemir çira dike
were berve roniya kesk
di nav lêv û herdû dilan
û temenekî din ji bîranînê
ta ku em rojekê demborîna xwe bi bîr bînin
Kobanî bi tenê
hêjayî te ye şitlekê kêlek wê
ey bedewtirîn helbestekê
ku min hezar carî xwendiye
ji te hez dikim

Ey biyanî

Ey biyanî
serê wê di kulika davekê ye
di çavên te de rojek e
ji bo dûrketinê ji welêt digrî
ji bo dûrketinê ji hezkiriyan digrî
di felek e lahotî de
feleka dînbûn û nedînbûnê
di çavên te de ala zaroktiya min e
bi hêlanên lawaz re diaxive
têde lehiyek e hêrsdar e
berve cîgehên hêviyê
berve buharê çavên wê
û gotargotina miriyan
di sirûdên stranekê
ey biyaniya dîn
ji te hez nakim
li wir paş mija zivistana te
welatê min e
berkenê bi sir dilê evîndarekî ye
di hezar sal ji bîrêkirinê
û hezar helbestek e bi awaz

Bi te dikeve

Bi te dikeve
hemî bajarên germ
yara min
û tu li ser kenarên wî dimeşî
mîna periyek e evîndar
xwe bi ava çavê min dişo
di şevbûhêrkên şeva narvînê
ji te hez dikim ..

Çiraya şevê

li ser çiraya şevê de dawîpeyvê min binivîse
ey giroverê mîna sewika rojê
min di elfebayên hebûna xwe wîne bîr
tîrek î ji dilopa bendemanê ji derve maye
ey meyzekerê di xweziyan de
berve buxçe û beybûnan ve ez dinêrim
mîna deştekê li jor newala buxçeyan
ji te re dinivîsim
hezar neme di pîzotgeha nalînê
û ji te re ji bîrêkirina xwe
nîşanan ji nimêjên te re dibêjim
de berkenekê xelatî min bike
piştî hemî ev narvînê
ji bo bibim şehîdekê
yara min

Ji te hez dikim

Ez di çavên te de bi cih dibim
di kêliyên đînbûna min de
gupekê ji meya peyalan ve di riwên te
min dixe buhiştê
dema ez dimînim di jiyanê de
ma ji bilî çavên te ez dijîm?
Kanî gul?
Ku perwînan ji dilên min negirtin
ti hilm nîne eger eyaz jê wernegre
û ji lêva gulek e di min de
ez ji te re hezar helbestek e evînî xêz dikim
di pirtûkek e pîroz de kom dikim
li derê aramiya te de dihêlim
ta ku tu bi min dilovan bî
ji dojeha tenahiyê
roja dawiyê
ji te hez dikim.

Paş rokê

**Berve paş rokê
û ev maçê sereftî
ji min re nanekî bê dawî çêdike
ev darbest a min e
û van têlan jî
ey evîndar mîna darekê
digrî dema şikestina min dibîne
narvîn tu ye
û hemî van çirayan
rehnî nizm
ji bilî dengê te
ruknên dilê min şîn dike
her şevê li berbangê
tu yara min î
bi hemî hêza xwedayî
ji siberojê ve baştirîn nimêj werdigrim
helbestê nenivîse
sibe ezê ji te re nîşanan
ji her çar pirtûkên ezmanî bixwînim
ji her nîşanekê maçekê
û paş her nalînê çîrokek azariye
ma ji hezar hêsir û şikestin
ey xendiqiyê di deryaya mezinayî yê
ez hînê ji te hez dikim**

Pistepistekê û ewrekê

Şeva te şayik e
û berban li benda diyarbûna dawîpeya min e
yê girover berve jorê
û tu dinivîsî
ji xewinekê hate min ji salan
hîn heyvek heye
dînbûna dawîpeyvan hizr dike
ma xewinek heye
kesera penaberiyan sirûd dike
an pirtûkekî gotarên koleyan
di şevên bêhiş de ezber dike
xanima min
tu dînbûna min î
û kena serdemî
husteyekî berve kefenê xwe bi cih kiriye
de li ser rêya gavê min de rûne
tu hîn   kurtana kevok dirêsînî
ta ku ez ji tenahiya xwe ya siryalî dûrnekevim
û ez hew xwe datînim
li ser hevokê evîniyê
yên berve pakiya min
xwe vekişandine
bi xweziyan pêşeng e
de bi rêkeve
ewrên tarî li bendê yên sipî namînin.

Elfebayek e bala

Çi tîp tu fêrî bûyî
dema min zimanekî dabû te
ji bo tu jiyanê bijî
bi elfebaya wê ya bala

ma min nepeniyê ji zû ve dabû te?
An min navnîşanan revand
ji sîngê çîrokan ve
bi lezbûna birûskekê

ma min soza çênebûyînê ne dabû te
ma min sosin ji bo te ne weşandibû
li ser sînga xêzan
û bihna peyv û poxîran

çawa tu hîn fêrî ku jiyan gemiyek e nebûyî
berve ewlehiyê diçe
û berve xeniqandinê

tu dizanî li ser heyecana deryayê
dema tu di nîvî de bimînî
an di hêrsa ezman û dilan de
dema tu bi tenê dimînî
li ser erdê

ne evînek çûye
ne hovîtî

an dînbûn
em hemî berve gorê ve diçin
sînga kevokê şînî nagre
de hemî efanan binivîse
ku te xwest wê tu bixwînî rojekê
û bîne bîra xwe ku helbesta min
hîn di destpêka xwe de ye
ji te hez dikim..

Dilopek av

Dikopek av
li ser riwê stêrkek e sipî
min dibe berve hilma wê
mîna gula binefşê
nalîn bi min xweş hat
di nermiya rehnî û hêviyê
bîrêkirin di warên nimêjê xwe bi cih kiribû
bi tenikbûna peyvan
berve rêyan
û sihên aramiyê bi dawî kiribûn
di kûrahiya bendemanê
wek xunavê dilop dabû
li ser ewra xewinê
û di buharê de dijîm
mîna demsalên bîrêkirinê
ji nû ve
û nalîn wek xewina welêt
mezin dibû

Şev û fêrbûn

Şev rengê xwe pîroz dike
li ser peyala têlê
û giyan xewina wê asteng dike
û baran dildarê wê dibe
ne dost dibe hogirê evîna wî
û ne kesê perwer heye
kî haj aramiya tagirtinê dibe
ewê kevin bi rengê gulê
evîna wê evîna me ye
û rastiya xwezî belav bû
de ji bilindiya xwe ye sipî ve derkeve
mîna ahengekê
û min bibe bi zanista nepenî û fêrbûnan
bi xapandinên felekê eger derketin
buhara temen narvîn rêve dibir
tu ne ewê ku zengilên karwanan dikute
şev rengê xwe li xwe dike
û xewin ji bo pesindayîna giyan teqiya
de şev û çîrokên wê nekuje
maça jiyanê heyvê diçîne
te vegere li ser hişê xwe
ey ronîbûyê mîna armancê
ji awazên nimêjê re tu bihane nîn in
ji hemî şevan re navnîşanên xwe ne
û ji şeva min re
bîranînek
ezman
û   hilmekê

Bê evîn jiyan nabe

Evîn dibarîne bi şerpînî li ser min
û min di rêya rast de dibe bi maçekê

ji min re hezar helbestî di yek rojê de
dinivîse

û li ser qeraxên bîrêkirinê
min bi agirê evîna xwe disojînê
bê hampa

Ey roka diyar di kûrahiya gerdûnê
dilovanî û hêviyê bidiyê
ez kêlek van bîçiman im
ewrê tev didim
ji stêrkên rijî
û meydanê

sirûd awazên xwe bi êş in
û sorê lêvan
mîna meya zordaran
li ser maseyê kesên yên nû şehîdbûn e
birî dibe
ji bo li ser xewina kalan de çûnser bibe

ji te hez dikim li ser kenarên helbesta nemir
hêdî be ez te di nav keziyên peyvan de belav bikim

di her berbangê de
li te vedigerim yara min
ta ku ez di valahiyên bendemana te de xwe bişom
berî ku ez di dojeha dûrketina te de bimrim
ji te hez dikim

Maç û bendemanê

Ezê wê tînim bîra xwe
dema maç ji riwî wî koç dike
û xwe li ser pencereya bendemanê de sist dike

stranên wê di rukna rêyan de distirin

ji min re dibêje:
were ey windayiyo mîna tekera felekê
ji vir ji kaniya xwina xwe dagre
peyala hevdîtinê vexwe
û biçe li ku dixwazî
dem hêrsa bazdayiyan dikuje
û tu
ji evîniyê peyala jiyanê werdigrî
bajarekî tîbûyî av didî
li ser kevîka welatekî birîndar

Serê xwe rake

Serê xwe rake yara min
dema hezar firişte dimînin
li dor te ve xwe ditewînin
bi bêdengiyek e kûr
ji hizrê karwanan ve tê
stuxwar ji pakiya te
dema tu dibe evîndar

Şev

Şev min dibe berve çiraya rêyan

dirêje ew refê ji ewrê
hemî xweziyên min li ser domahîkê de vedimrîne

di elendê de bi te paşîvê dixum
li ser dengên stranan

hemî memik berken dibin
ji bilî ew çemê ku ji dûr ve diherike
paş çavên te yên matmayî
bi laveyên evîn û dînbûnê

di rêyên dirêj de
li ser kevîkên bêhêviyan de dimeşim
pişt re di qurzîkekê ez rûdinim
ji bo şevbuhêrkên evîna germ
li ser sînorên bendemanê de
ji te hez dikim
eger çiqas dirêj be
û çiqas laveyên gularezê ne diyar bûn
li ser laşên xweziyên me
wê tu wek e xwe bimînî
ji te hez dikim.

Çavên min

Di bêdengiya te de ez dînbûna xwe dixwînim
û bi kilê çavên xwe ez henasên te dinivîsim
bêje kî bi yekbarî ji te hez kir?
Bêhtir ji zelaliya bijangên min
ewê yê te di asoyê de wateyên evînê xêz kiribû
û ji gul re hilma henaseberdana te
çi kesê ku li bilindiyê de rêwî çû
ji xewin û balinde û çivîk

Şoreşa xwe lidarxistibû

Li ser riba wê ya xala
û ji dilopek e xwîn
di gewdeya min de
şoreşa xwe lidaristibû
hember dawîpeyv û tîpan
yên ji êşên şevê
û çûkên wê yên koçber bişkîvîbûn

ta ku ji dilê min ve şewatekî bikşîne
bi hezar maç
û rehjenek bîrêkirin

û ji nermiya sloganên wê yên pîroz ve
ez mana xwe ji evîna wê re dihêlim
ji hezar salên bê
wisa ez fêr kiribûm çawa ez azad bimînim

Kobanî

Kobanî
di nav pexember û pêxemberekî
hezarên pêxember tîne

kobanî
rehniya xwe daye li ser tîpên xwedê

kobanî
xêzek e ji dîrokê
bi dilsoziyê xwe nû dike

kobanî
noqa cîhanê
keçkaniya xwe winda dike
bin çirûsîna kêfa te

kobanî
tîrêjek e di sîngê evîndarek î dîn

kobanî
efsanek e ji çîrokên nemiran di malzaroka felekê

kobanî
keça rojê
keça dilsoziyê

ma ez dikarim ji hilma zendên te

bihna fedîbûn û mezinahiyê bikşînim?
Tu dikarî ji buhara xwe re temenek e din binivîsî
ji bo navên te yên zêrîn
tîp in ji dilê min
û ji giyanê min tînî
xewin di her kêliyê

kobanî yara min
bimîn e baş..

Kurdistan cîgeha lehengan

Bi xwîn û agir
û dengê maf û xêrxwazan
alên û nîşanên me bilind dibe
bi xwîn em rê rast dikin
di awazên xwezî
di narvînê
vedenga maf berz dibe
û li ser qunaxan de balatir dibe
ev roja me ye
kurdistan evîna biçûk û mezinan av dide
di lutkeyên çiyan
çavên ku cih û bilindbûnê çavdêr dike
kanî Şêx seîd û Qazî û Barzanî
Leyla Qasim û Doxan
xweşî ne di rûniştgehên dîrokê
û ev serdem wêranker û avaker e
gula Nîsanê bipejirîne
hilmên şehîdên kobanî
çavên wan bi evîna welêt dagirtîne
û riwên wan kurdistanê qest dike

Sirûdekî wekî êşa min

Li vir sirûdekî mîna êşa min e
mîna serê peyalê

mîna volkanê
mîna zaroktiya min e   ketî
di hevokên bîrêkirinê

xweziyên fedok
li ser qoçanê salan
hogir, kezî û find
di çavên rojan de..

dema li wir helbestek e windayî
di navbera elden û bêzarbûnê
di navbera xewin û narvînê
di navbera aramiya şeva
ku xwe bi nalîn û bêhêviyan ve nixûmandî

li vir û wir
paydariyek e   devên birçiyan pele kiribû
derbasbûn, û sihên balindeyan
bênîşekî dereceman top kom dike
ji taybetmendiya xwatirxwestinê

kavil in li ser lêva birînê

zamrûtan gul didan
dema merasîmên giriya dirêj temam bûn
li vir goristana saxleman e di malên welêt
ew buza zordar zor li min kiribû ku ez bi talî bimînim
paş seyrana bendemanê

ji min re çirûsîna hebûna xewindar diyar dibû
di nav kef û xweşiyê
min vedengên bêbextiyê ji nû ve celewkiribû
û min li ser mirina dînekî re nivîsandibû
sond xwaribû ku bi min re be rojekê
berve xwatirxwestinê

min şîreta xwe ji şanişîna deryayan re
nivîsand
ji ber ku çete her hevdîtinê berî fetisînê
dorpêç dikin

Dema berêvar hat

Destên min qest kiribûn
di lepê min de çiqlek û zeviyek e
û bênderek e ji xweziyan
bin rokê de mîna zêr şewqdan

bi amadebûna xwe mezinahî
çax û bengê min
û xêzên sor di qeraxa nalînê de qest kiribû
min berî nimêja sêwiyan maç kiribû
di riwê sibehê
û mîna keliyê barkiribû
min di giyanê wê
hembêzkirina me ya herdemî qest kiribû
paş zimanekî
em herdû bê hişmend têdighênê
ji ber ramanbûn di gavê şîrevekirinê de
taybetmendiyek e xwedayî ye
me herdû bi xwe re hiştibû
berî çaxa hevdîtinê
di lehiyek e ji evîn û helbestan

û wisa
hembêzkirin û stran bû
li ser dengê bîrêkirin û awazan

ey dînê di warê helbesta min e asê de
ez hîn ji te hez dikim

Hevdîtinekê di hembêza rokê

Dema zendên te bi lez ji min dûr dikevin
ez di lepên xwe de nimêja ramûsanê
kumkum dikim
û li ser lêvan ziman in , penage û qerenfîl in
bi ser ve kovanê xwe û sêdarên zelaliyê dibim
û vehesînê li ser bîranîna yar
bi destmêj û ahîn û rêya rast
li ser gupên xweziyan
ji min hilma xwatirxwestinê bipejirîn e
ji sîngekî ku li ser awazên wî
berbenda stranan zuha bûn
û li ser roznamya xwe deyne
felekek e ji awazan
ez hînê di siberoja te de awazek im
hîn kes bi serve ne biriye
û hîn bilûr dilerize
di nav destê evîndarekî wekî te
de were ligel bê hinekî vehese
dibe rojek hebe
hîn roj têde nehatibe hilat
û dibe ku li ser kevîka narvînê de li benda me be
were cem rojê xweşewîstê min
ez hînê ji te hez dikim..

Xewin distire

Perwîn li ser laşên gulan de bi kurtasî reqisî
xwestibû ku rengên xwe
buharek e bê nûkirin

ji mirinê re cejinekî ye
mîna ku ji cejinê re nimêjekî ye
û dema ku gor avbazgehekî be ji hêsirên perweran re
ne perwîn ji ketina xwe dinale
û ne ez li ser bajarê xwe ji nû ve digrîm
ref bi tifingan hatin e girtin
û ezê koçbûyî li ser cadeyên bêhêviyan
ezê xwe bi xewina vegerê bixemilînim
dema ku narvînekî reşbîn nebe
û xalek sifr bê dawî nebe
Kobanî
bi tenê wê bê dîmen bimîne
ji bo wê kernevala Dunkîşotî
ê bi bê ye dibeze
li cem stranekê wê li dawiyê de pêşkêş bibe
çîroka evînekê
di navbera mirin û mirinekê

Şev û şînên xwe

Li ser lêva wê ya bi ken
meya bîrêkirina min dihele
û kevok ji sîngê wê ve ref pey ref difirin
paş çirûsîna rehniyê
di serdangeha bîranînên me de
lave bi hemî rengan ve derbas dibin
mestbûn şîn û erxewanî
rê di navbera nalîn û nalînekê
dilzarî nîne ji vê rokê re
di buxçika evîna me ya hemdemî de
û ketinek nîne ji dara tû re
dema ji bê re nepeniyên me ezber dike
felekek e nû
narvînek e nû
rojek e nû
bi hêşînbûna ezmanekê û pîrozbûna evîna me ya şeytanî
ez û tu
li kêlek xwedê
emê biaxivin…

Ey Şevo

Min bi wê nalenalê
di vê şevê de mest bike
bi van keziyên jibîrbûyî li ser rêyan

min li ser lepê xwe yê dirêjkirî ji bo şeqamê rake
ez bi dînbûna hilma te windayî me
xeniqî me bi heyvê

min xewinekê li ser têlên zaroktiyê nîgar bike
bas kê perwînan xelatî min bike

eger te xwest
min mîna libên birincê bi ser peyvan ve belav bike
an min wekî helbestek e pexşanî
bi hemî zimanan ezber bike

ezê te ji mêwa nalînê av bidim
dema henar li ser dara helbestê de gulgulî dibin
û pirtûka ezmanî nameyên xwe dighînin kûrahiyê

ey şev
dema welat ji hembêza buharê re vedigere
û zivistana te ji kajê bardike
dema em awazên nû bi rastî   dijenînin
ligel fîxanên bilbilan di bajarê min de
û raziqiya şamî vedibin
wê çaxê tenê
ezê bi dînîtî ji te hez bikim..

Ew herî baştir e

Ewê baştir e eger tu bi destên xwe min nekujî
destên te yên ji her awazê ve hatin e birrîn
û pişt re kulên min nîgar dikin
bangên min
demên nimêja min
li ser têlekê ji bîranînan
û li ser nivînê
li ser memikê digrî
di her bêhêviyê de

eger te çinî kir venegere
û te şikênand venegere
û te dizî
û tu girî
venegere

welatê min ne tu ye
piştî niha ez te ji nû ve rehet nakim

min di te de hemî rojbendan ji xwe berdan

Ey kevinarê

Ey kevinarê
di nîvê talîzokan de

li benda min bimîne
navbera xêzekê

ey bazdayê
ji giraniya xewinek e winda

demê bide min
dengekî ji hêrsê
bi çîrokên kûr ve ketî bûye
lê sînga berfa germ

li min di dilê ezmên de bigere
di jena destana min e nemir de
ew hînê amade ye di asoyê de

nasnameya min
navê min
û kefena gengazan
ji darên hêviyê çêkirî ne
ne windabûn paş volkanê ye
û ne tu berbenda gengaziyê yî

ji bîcada helbestê ve bîrêkirina min bibe
û ji pêsîra gengaziya min ve navnîşana kenê xwe ya ne diyar

ez ketim hembêza buxçeya te
û zeviyên geşiyê ji gupê te

min laş ji giyanê xwe bi maçan belav kir
de xwe çeke di riwê peyalan de
ji gerestêrkan re du tewandin nimêj bikin

ji dînan re ne welat û ne cihê razanê heye
ne tax nûçeyên evîndaran bûkînan dikin
û ne zarokekî pey bê diçe
û tu çîroka min e bi êşî
heta hetayê…

Û bû ku

Û bi ku
min li ser welatekî giriyam
li ser biyaniyê giriyam
û dûrketinê
û şewat û evînekê
lê belê
ez tu carî ne ji binkeftiyan bûm
ji bilî pêş çavên te
yên şewqdabûn mîna hevrîşmek e hindî
bi heft rengên wê
xweşewîsta min…

Sazjeniyekê li ser mijangên çavên te

Stran di buhara çavên te de
vê sibehê
û eyasên tenik
asoya dûr derbas dikin
nalînê dikin xunav
di neqşeya dilekî eware
ey şînê mîna rokê
hemî çem germ in
dema rokê derbas dikin
gotarên xwatirxwestinê
hemî çem xwar in
berve rehniya çavên te ve
di sibehên rengîn de
bi keskesorê…
ey qereçiyê bi rengê jiyanê
de were em buhiştên ezmanan vekin
bi kenên xwe yên har
were em dilên ewaran lêdin
ta ku li welatên xwe bigerin
di dilên evîndaran de windayî maye
were em di roniyê de bijîm
ji bo ku em bi astên xewinên xwe re bala bibin
bi çêja reyhanê werivî ye
were li vir
zaroktiya me pêş bê ye
li ser awazên bîrêkirinê
yara min..

Kêlî

Xweşiya kêliyê
di nav guhmasiyên bîranînê
û morîka lêketinan min bijare dike
di nav ziqaqên nalînê ez digerim
mîna yê bi girê bendemanê ketî
li ser dîwarên rizî de dixwînim
peyvên ku bi lez hatibûn e danîn
bi xwatirê te
ji dilekî re paş maçek e netemam bûyî re

Şev parçe bû

Û şev
bi çar aliyên xwe ve parçe bû
gulên sor bê têl
mîna xêzan li ser wan dîwarên bi xwelî
ji roniya çavên te ve
dîmenên welatekî
li benda mizgîniya barkirinê ye
wergirt.
Ta li di nav hezkiriyan de raze
dema vedeng di goran de diqedin
û şev parçe bû
di dawiya gerdûnê de
û destpêka hevdîtina bayên me
ez û tu ..
li ser sînga kevokek e xalîkî .
Ez digrîm
û di kûrahiya min de destanek evîn e
ligel bayê destpêkê de jidayik bû
dema dîwar kê berve hêrsê biçiya
û ji bêdengiya gulek e xemgîn
min şewqa evîna te biribû
cem   comek e dîn mîna te..

Di min de wek evînekê dijî

Hîn di min de dijî
û hîn di wê de dijîm

neqşeya rehniyê bi pêl dibe
di nav destên wê de bi dilopan
li ser rêyên êşê

bi kenên xwe yên suryalî ve
min dibe dawiyên dînbûnê

dema ti erdnîgarî xweziyên min ranakin
û ne ez jî dikarim bi têlekê sazjeniyê bikim

hîn di min de dijî
payîzek bîbelanekên êşên me bi fetisandin dadigre
û hînê
ez li ser rêya nebûyî li bendê dimînim

Yara min û hevdîtinê

Yara min…
riwê sibehê dişo
bi kenê xwe
û gelek dikene dema rohilatê
silav û hezkirinê pêşkêşî min dike
û ji min re navnîşanên nû ji hevdîtinê re dinivîse
û di her hevdîtinê de
min di bejinê xwe de dixîne
li ser awazên têlê
ez rebena wê me
û jê re hezarên peyvan datînim
ta ku li ser dawîpeyva xemgîniyan biserkeve
di serdavên bendemanê de
û ji bo ku ji min bêhtir hez bike…

Xewin û evînekê

Kaniya xewina te ya sorgulî bêhemdî
min reşkuj kiribû
di nav rawestgehekê ji bendemanê
çav li min gerandibû
bîrêkirinek min bi xweşî û tevlîkirin
ez dîtibûm
wek şîreta sulafê ji peyalê re
wisa li kêlek genimekê de şîn bû
bi hezar awaz û ramûsan
û têl
dilê xwe ji pistepista bîranînê bi min dima
min te dîtibû
bi hemî bonga xwe
û ev nalîna   derketî
ji buhiştên xwedê di asoyê de
ev hemî
û hînê ez ji te hez dikim…

Nalîn

Di nav xêzên min de
nalînek e
sihan nîgar dike
ji domahiyê re
û li ser dêma hêviyê
navnîşana xwe yê berekirî
di nav piştçavên min de
pirtûkekî ji te re
jê bibe tiştê tu dixwazî
ji şîretên têpê
evîna min   nîgarbûyî ye
li ser dêma bendemanê
û tu hînê di malzaroka helbestê de
xwe bi agirê dûrketinê dişoyî
ji te hez dikim..

Dema em bûn

Min jê re got
ev çi rê ye
mîna hirmîkîvarkê ye
dema ez wî dibînim
mîna sêwirê bi pêl dibe
dirame

got:
jê re strih û bîrêkirin
û di sînga wî de
xwezî û çîrok

û min got:
ti par ji axê re nîne
ku ne çiraya paş evînê be
dema evîn evîn bû

bi seyr e ev rê
û van nimêj
çendîn tişt bê robar şîn bûn
û çend sibeh pêt bire rêya rast
û çend evîndar paş wî tevr bûn

ey ev bîrêkirin li bendê be
kesê lêketî lêxistibû
û yê li ser rêya evînê çû
tûbe kiribû
an bi bîrêkirin û azarî miribû

Giyana min tu yî

Wek ezmanekî zelal
wek eyazekî tenik
henaseberdanên wê bi min derbas dibin
û bi dizî ve min ji bêdengiya wê re vedigerînim
wek maça perwînan ji gulan re
wek girnijînekê li ser rehniya heyvê
wek dînekê li min digere
dema bilmeziyê
ji min re çûkan dişîne
berve têlên pencereya min
û bi hevdû re distrin
ji zaroktiya bi girî
dema sibehê…
şahî ji çavên wê
bi germahî li ser lêvê bîrêkirin min dixwe
û gotinekî ji çavên wê robaran diteqîne
di xêzên sirûştê de
dilê min ji nû ve gulgulî dibe
bi hena destön wê
ez zeviyên xwe rêdixînim
keskesorekê..
şîna xwe ji derbasbûyan re dinivîsim
û dibişirim
wê ji jiyan bi te ciwatir bimîne
yara min
ji te hez dikim….

Nepenîbûna evînê

Di nav rayekên stranê
û buhara helbest û pênosê de
te tînim bîra xwe…

min kêlîkê ji parkirinê rawestiyam
pişt re dûr çûm
ji lehiya helbestê

ta ez winda nebim
di nav xewin û narvînê

ji ber vê ma nepenî
di nav evîn û evînekê de
ez pêşbînîkirina nalînê dikolim
di nava bendemanê de yara min
ji te hez dikim..

Çavên te

çavên te kaniyên reyhanê ne
çirûsîna mirar û murcanê ne
ava zemzemê ne
mêrg û awaz in
rohilatina sibehê ne
şanişîna evîna min e sirgunbûyî ne
reşiya welatê min in
daristan in   bi sindîganan ve cîteng bûn e
çavên te ez im
ezê ramanbûyî
di nav kelî û volkanê de
çi di te de ji zamrûtê
li ser giyanê min de bû lehî
dilo aram be
ji te re ji evînê gelek jiyangerî ne
ji vedenga temenê dilop bûn e
destanên rûmetê di rêyên felekê de
dilo aram be
ji çavên te ve hêviyek e tîrêjbûyî ye
navnîşana wê ewr in
û rêwiyekê li ser kevîka jiyanê
dê..
semageh amade bûye
bi zelaliya awazê
ma em kenê di ezmanê maçan de bibarînin
an xwe ji bîranînan re betewînin
ji me re penage û ewlehî bûn
na.. nizanim
çavên te navnîşanek e ji dîrokek e windayî re
ji te hez dikim

Ew deng bû

deng bû
an dest bû
an parçeyek henar bû
li vir ez bi volkanekî
şiyar nabim
û ne bi devê tifingê ve sax dibim

dûvmeqesk bilind dibin
li ser çiqlên hêviyê..

û ez miriyên perwînan amar dikim
di zîndanên bêhêviyê..
deriyê vê berêvarê lêdidim
dema aramiyê

ne qaz qirikên xwe ji derbasbûyan re badidin
li ser kenarên çemê..

û ne sêwî bi xelatên cejinê şad in
tenê ez di çiyê de bi cih bûme
ji kedînk û laşan
jê re domahîk heye…

Ji siha wê re perwînekê

ji siha wê re perwînek e sipî ye
di taxa çilî di dilê min de dijîn
destê min bir
û di riwê wê de peyv in
ji min re gavên hevdîtinê nîgar dikin
dema solîn ji zelaliya xwe ye herdemî ve vedigere diraze
û di dilê wê de awaz in ji hevdîtina me re
li ser dengê bîrêkirin û xweziyan
ji te re kerneval
û hinek mey ji beravên helbestên min ve
tiyan av dide
li ser rêya bêçareyê…

Xwînçûyîna welêt

ji welatekî ku bi bendemanê ve xwînçûyî dibe
êşên bîrêkirinê û   hayhoyên wê
û li ser axa giyanê
awaza xwebidawîkirinê   sazjen dike
xwîna min di lepê ê bê welat ve nîgar bûye
û leylana te
gulên xweziyên min av didin
carne
û hin caran ji hilma şehîdekî çêdike
zaroka xwe hini xwatir jê xwestibû
welatekî bi milyonên mizgîniyan ve bi cih bûye
sibe wê dem ji rebeniyê re nebe
û piştî sibe
ezê ji te re di dilên koçberan de xewinan nîgar bikim
ezê xwe tevlî lêva helbestek e xemgîn bikim
heta ku bavê min ji temara xwe ya kûr ve şiyar be
û ji min re bêje:
were yara min
em bi tenê
xewin dikin ku em sax bimînin
ne zêdetir..

Evîna dildaran

Ne rok û ne heyv ji şewqên xwe bêzar dibin
û ne dûrketin û têl ji ciwaniyê bêzar dibin
û ne evîn rojekê di dilên me de vemirî
û ne jiyan di lutkeya heyvê de bi dawî bû
û ne bedewbûn yê bi dû wê dikeve piştxwe dihêle
û ne şev diçe bê şiyarbûn
lê sibeh yara min her roj tê
bê stûxwarî bê tengezarî û birûsk
evîna dildaran di jiyanê de vedibe bi rûmetî
û   henas zelal evîn e û giyan durr e
û kenê te di dil de genimê şewq dide
wê çawa narvîn ji çirayê giyanê berhev bike
ne şev bê evîna te diyar dibe
û ne roj bi beşirînekê tê….

Bi tenê me ez

Bi tenê me ez
û bi tenê ye ev kernevalê lahotî
li ser lêva min e reş

şekir bi min re nema
ta ez li ser barkiriyan re
li kolanên cengê belav bikim
hundirê bajêr
ew rêwî ne bê tirs

dîwar tenê nimêjan lidardixînin
xwatirxwestin li ser derbasbûnên wan de
di kêlîkan de
bêdengiyek e di nav de hemî elfebayên heyînê
di cîhanê têne jêbirin
bê peyvek maf paş çavên ramanbûyî

ez ne li vir im
ta ez bi tenê di vê êvarê de bimrim
toza van salan hêdîka belav bûn
ne mîna gulekê bûn ta vebin
eger evîna vê buharê ne aniya jiyanê
mîna koşkekê
ez her tiştî di hundirê xwe de dihêlim
min navnîşanên kesên yên di bîrê min de
bi zorê kolandin e xwendin
ey kesê paş axê derbasbûyî
emê rojên we

li xwedê
li dawiyê de vegerînin

dengê xwe hinekî bide min
û vegere ezmana zaroktiyê
û hemî xewin û bêhêviyê bibe
ezê bi tenê piştî hemî wêraniyê namrim

Bese

Bese
ji binefşekê ve
ronî tê
li ser lingên xwe digrî
û ev sêwir
tu tu ye
dema çinîna gulan
ji asoya peyvan de
ey bigiriyo
bi derbasbûna felekê

were bibe bîner
bi xêzên stranan
dilovanî bi wê xweş hat rebeniya deştê

tu di deryarên xweziyan de xwe dirêjkiriye
tu mîna qereçiyan biyan î
û li ser bermilekê ji welatekî bang li te dike

li vir bi cih bibe
li vie dil paş volkanekî wekî te
nivistî ye..

Ji we hez dikim

ji …
kesên jibîrbûyî yên li navnîşana min digerin
di cihê valahiya hov ji narvînê ve
ez ji we re dibêjim
ku ez li vir
li ser kevîkekê dijîm
rêyên westiyayî
ez mîna we li xwe digerim
henase min e derengketî mîna xewin û xweziyên we re
di qerebalixa vê mijê de yê me ji hev dûrxistibû
ji hemî wan aliyên xwe bi sertiya wê qelibî
li ser rûpakiya xweziyên me yên hatibûye gurandin
lanetên narvînê bes in ku deriya bêçareyê bikutin
ta ku em sax bimînin
xweşewîstên min
yên li min di nav tehtan de digerin
ji we hez dikim….

* Rêber Hebûn (Rêber Adil Ehmed)
* Nivîskar, helbestvan û rexnegir
- Bi du zimanan berhemên xwe dinivîse Kurdî û Erebî
* Rojbûn: Munbic - Rojavayê Kurdistanê 02.11.1987
* Di zangoyê Helebê de beşê zimanê Erebî xwediye
* Pirtûkên wî yên çapkirî :
- Qêrînên Roniyê, Helbest,   Erebî- 2016
- (Leylan û nerîn, deq û xwendin – Erebî 2017)
- (Komekên Kurdistanî, pexşan, Pexşan,(Hevbeş e bi pinar Kobanî re - erebî -2019)
- (Qêrînên roniyê , Helbest – Kurdî-2020)
– ji hevkirina simbûl di romanên Helîm Yûsiv-rexne- Erebî 2020
- Evîn hebûn e û hebûn zanîn e – raman- Erebî 2021
Rewrewkên xwînî – pexşan – 2021 Berlîn
- Bi sedan gotarên wî hene, li ser gelek malperên Elketronî û rojnameyên Kurdî û erebî de hatibûn e weşandin.

* Dameznerê malxaneya - Kombûna Zanyarên Azad- a eleketronî .

https://reberhebun.blogspot.com/
reber.hebun@gmail.com
Whats app:004915750867809

Naverok

Diyarî	
Pêşgotin	
Keça sibehê	
Di aliyek e din	
Gup û ewrek î	
Berve bê	
Ji min pirsyar dike	
Gustîlkekê û qetek caw	
Xwîna min	
bendeman	
Di nerînên xwe de xwe rastgoyî bike	
Evîna kevinbûyî	
Ji te hez dikim û bêhtir	
Narvînek e rûçika min desdan dike	
Dem şikest	
Awaza evîndarekê	
Bi te diramim	
Girî	
Çar sîper	
Kobanî û ez	
Tu ji ku yî	
Vedengên êşê	
Koçber	

Li vir	
Ne kesek î	
çima	
Bîrê dike	
Perde distirin	
Ne ewr	
Çirûsînek î di buhara evînê de	
Dirêj e ew şev	
Ew havîn bû	
Awaza dilsoziyê	
Eynika çavan	
Şêran ey rehjenê min	
Destê min bi destên te ve	
Di nav lênûsên min de	
Ez ne li vir im	
Evîn û şoreşekê	
Germahî di çavan de ye	
Baran min dibe	
Mirinên du maçan	
Barkirin û tabloyekê	
Kefen distire	
Ferînaz Xisrewî	
Alanê kurdî	
Ew kefen bû	
Rehniya kesk	
Ey biyanî	

Bi te dikeve	
Çiraya şevê	
Ji te hez dikim	
Li paş rojê	
Pistepist û ewrekî	
Elfebayek e bala	
Dilopek av	
Şev û pend	
Bê evîn jiyan nabe	
Maç û bendemanê	
Serê xwe rake	
Şev	
Çavên min	
Şoreşa xwe lidarxistibû	
Kobanî	
Kurdistan warê lehengan	
Awzaek î mîna êşa min	
Dema berêvar hat	
Hevdîtinek di hembêza rokê	
Xewin distire	
Şev û şînên xwe	
Ey şev	
Ew baştirîn e	
Ey kevinarê	
Û çêdibe ku	
Sazjenî li ser bijangên çavên te	

Kêlî	
Êvar çirya	
Evînekê di min de dijî	
Yara min û hevdîtinê	
Xewin û evînekê	
arezû	
Dema em bûn	
Giyana min tu yî	
Nepeniya evînê	
Çavên te	
Deng bû	
Ji siha wê re perwînek ê	
Xwînçûyîna welêt	
Evîna dildaran	
Bi tenê me ez	
bese	
Ji we hez dikim	
Jiyangeriya werger	

ZANYAR

تجمع المعرفيين الأحرار

KOMBÛNA ZANYARÊN AZAD